

Κατόπι τούτων σοβαρά
σάν Δόρυς τῆς Ἀγγλίας
μ' ἐρώτησε γιὰ τὰ νερά
τῆς λίμνης Στυμφαλλίας.

Κι' ἄλλοι γι' αὐτὰ μ' ἐρώτησαν περιφανεῖς Ἐγγλέζοι,
κι' ἐγὼ τοὺς φώναξα : γνοίτε! Ἄν ὁ Γαϊκάνος ἔξη
μ' ἕνα μεγάλο σχέδιο θὰ τᾶφανε κι' ἐκείνα
ὅσῃν ἰζόγη τῆν Ἀθήνα.

Ὅμως μὲ τᾶλλα χάθηκε και τοῦτο τὸ θαυμάσιο,
κι' ἕνας Μυλλόρδος ἀναίδης
μ' ἐρώτησε μετὰ σπουδῆς
τί γίνονται και τὰ νερά, ποῦ βρέθῃκαὶ σὶ τὸ Θριάσιο.

Κι' ὁ Βασιλεὺς μας ἔκανε μὴ πρόποσι σπουδαία
μέσα σ' ἐκείνην τὴν χρυσοῦ τοῦ Δόρδου παιδαῖα,
κι' ἐθδὸς χειροκροτήματα μὲ ἄρνησαν ραγδαία,
κι' ἔπειτα γιὰ τὴν πρόποσι πῶς ἔχει σημασία.

Τότε κι' ἐγὼ σὴ κώθηκα μὲ κύνελλο γεμάτο
κι' ἔκαμ' αὐτὴν τὴν πρόποσι, ποῦ βλέπει παρακάτω.

Πρόποσις Φασουλῆς, Μυλλόρδου κενυρῆ.

Πῖνω και γιὰ τὸν Δήμαρχο, μὴ και γιὰ κάθε Δόρδο
τῆς φίλης Βρετανίας...
σήμερα τὸ Ρωμαῖκο κρεμᾶ μεγάλο σκόρδο
κατὰ τῆς βασιανίας.

Ἐμεῖς γιὰ οὗς τοὺς φίλους μας περνοῦμε οἱ σιρῆθι
τὴν πούλα, τὸν ἀνεγινὸ, και τὸν ἀποσπερκεθι,
και οὗς ἐλέγχουσι θέλεσι νὰ βάλεσι σ' τὴν Κρήτη.

Ἐμεῖς οὗς λέμε συγγενεῖς τῆς γῆς τῆς ἀνοικομένης,
προσάτας, μηδεμόνας μας, φεγγολοθῆτας φάρουσι,
κι' ἔμάθασι και τὸ φρούτ-μυδλ κι' ἐκείνο τὸ λόν-τέννουσι,
και οὗς ξεκαθαλόνοσεσι με τοὺς παῖχο-Βουλγάρουσι.

Θυοῖα τώρα γίνεσθε και οὗς γιὰ τὸ καλό τους,
κι' ὅποταν Βούλγαροι λητοῖα οὗς πῆσασιν ἀλμαλάτουσι,
χωρὶς κανένα γογγυσμόν, τῆς Ἀλβιόνος φῆτρα,
κρὸς τοὺς εἰνοουμένους σας νερά μετράτε λῶτρα.

Ἄν περιγράφεται, Ἰζὸν-Μποῦλ, κι' ἡ τρέλλα κι' ἡ χαρὰ μας
ὅποταν σόλος Ἀγγλῆος ἀρέθῃ σὶ τὰ νερά μας,
κι' ἡ γλῶσσα μας γνωρίζεσι
γι' αὐτὸν πῶς κόβει ράβει,
μὰ οὗς δὲν μᾶς χωρίζεσι
κανένα σας καρδίβι.

Τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ρῆγα μας Βασιλοῦσα τὴν ἔχετε,
κι' ὁ Μπάφουρ σὸν τὸν Σωλοβουδ
μᾶς κάνει κᾶπως τὸν βαρὸ
και δὲν μᾶς καταδέχεται.

Ἐμεῖς οὗς ἔχομεν ἐδῶ σὶ τὰ βῆθη τῆς καρδίας,
μὰ οὗς ψυχρὸς φονάζεσι
πῶς σ' τοὺς Ρωμηοὺς χροιάζεται
μακρὸς ζουλομανθῆτας.

Βέρν γουέ... και μ' ἔλ' αὐτὰ κᾶχη δὲν οὗς βαστοῦμε
μὰ οὗς εὐχαριστοῦμε
μὲ τὴν μεγάλη μας ψυχὴ
γιὰ τοῦτη τὴν ἔδοδοχι.

Ὁ Δόρυς Δήμαρχος μιλᾷ γιὰ τὴν Ρωμαϊκὴν φυλὴ.

Προπῖνω γιὰ τοὺς Ἕλληνας, ὅποῦ παραγνωρίζονται,
προπῖνω και γιὰ τοὺς στρατοὺς
και γιὰ τοὺς στόλους τοὺς πλοιοῦς,
ποῦ κάθε τόσο σ' τὴν Φραγκιὰ πᾶνε και καθαρίζονται.

Προπῖνω γιὰ τὴν Ὑδρα των, ποῦ πᾶει σ' τὴν Δεβόρνο,
προπῖνω και γιὰ τὸν Παρά, ποῦ σ' τὸν Τουλὸν θὰ πᾶνε,
και συμβουλευέτω τοὺς Ρωμηοὺς νὰ βάλουσι σ' τὸν τόρνο
τὴν γλῶσσα των τὴν λιγερὴ, κι' Ἀδλαῖς νὰ μὴ κτυπᾶνε.

Τέτοια περῖπου μίλησε, και τὸν ζουλομανθῆτα
αὐτοὺς ὁ Δόρυς Δήμαρχος σ' τὴν πρόποσιν ἐκόνος,
κι' ἔπειτα μὲ παρέλαβε μονάχος και ἴδιαν,
κι' ἔμένα Δόρδο, Περικλή, κενυρὰ μὲ ἐχειροκρόνησε.
Κι' ἔπαιξε τότε μουσικὴ βῆλλ και κλαρινέτο...
τί βλέπομε σ' τὸν ἔπνο μας, καὶ μὲνε Περικλήτο.

Τότε ποῦ λέξ ἐξέπνησα μὲς σ' τὴν χειροτονία,
κι' ἀπὸ τοὺς Δόρδουσι, ἀδελφεῖ, κι' ἀπὸ τὴν Βρετανία
μὲς σ' τῆς Ἀθήνας βρέθῃκα τὴν γρακοικονισία.
Π. — Κι' ἐγὼ σὸν Δόρδος Δήμαρχος μὲ τοῦτο τὸ στηλάχι
Μυλλόρδο εὐ χειρονοῦ, εὐλίηνη διακοπήχη.

Και καμπόσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγουσι ἀγγελίας.

Δαμπρὰ μνηστορήματα οὗς ἀναγγέλλω τώρα...
ὁ Μπὲν κι' ὁ Μπύρετ νὰ βράξουσι με τίλον ἡ Πανδώρα.

Φραγκῖκος Κανελλόπουλος, δημοσοροφῆτης πρώτης,
κρὸς τοῦτον σπεῦδει τοῦ συμοῦ καθένας θηασώτης.
Τι ρεδιγκῶτες, τι παλὰ, τι σμῶνας και τι φῶνα...
ἔλα κομπὰ και τέλεια, βρὸ Περικλήτο βιάνα.
Μὰ τί λεβέντης ἔμορφος, σκλαβῶνε μὴ μαζὰ του,
και σ' ἔλους τοὺς πελάτας του δίνει τὴν λεβεντιά του,
και βγαίνει λιγερὸς καθεῖς ἔσων κενυρασιόμοσι...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γρασὸν Ἀροσῖνου.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφῖον μ' ἕνα χειμαρρὸν φῆδων
σ' τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μεταφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦνται δράσεσι μεγάλης πολιτεάρχουσι σταθμῶς,
σ' τὴν οἰκίαν Ἐμπειρίου, δεκατοσερ' ἀρεθμῶς.